

Реферат на тему: "'Чекаючи на Годо' Семюеля Беккета"

Семюел Беккет

Семюель Беккет (1906-1989) — ірландець за походженням, але він "ніби "завис" поміж кількома культурами і навіть мовами". Він творив англійською та французькою, але не можна з впевненістю сказати до якого саме богемного кола належав цей письменник. Його цікавив перш за все "величезної ваги надсюжет: що лежить в основі людської долі на землі? Чи є перспектива у явища, що його назвали "феноменом людини"? Чому трагічне чи трагікомічне рішуче переважають у цьому феномені?" 1

Твори Беккета присвячені проблемі знаходження місця людини у цьому світі, її ролі в ньому. Такою є і п'еса, яка й принесла славу своєму автору. Французька прем'єра "Чекаючи на Годо" відбулася 1953р. , англійська — двома роками пізніше. Саме вона стала маніфестом французького театру абсурду. "Творчість Беккета — це зображення безглуздя всього сущого та вічного прагнення людини збагнути, чим є її "Я". 2

Не дивно, що радянське літературознавство вважало Беккета-письменника "декадентом" і давало виключно негативну оцінку його творчості, визначаючи її як типовий вияв впливу "загниваючого капіталізму". Так, ні ця, ні інші п'єси Беккета не відзначаються особливою життєрадісністю; і їх зовсім не можна назвати "оптимістичними трагедіями", типовими для "процвітаючого соціалізму". Але попри все в них присутній гуманізм, а також почуття жалю до людини, яка завжди зображується як особистість. Таке вже наше, сучасне розуміння людини. Найцінніше, що в ній є, — це її індивідуальність, неповторність. Саме цим вона і цікава. На мій погляд, герої Беккета відірвані від будь-якого суспільства. Вони нагадують уламки певного соціуму, але в той же час сприймаються як незалежні індивідууми. Владімір і Естрагон не мають минулого, виникає великий сумнів щодо існування їхнього майбутнього. Їхнє теперішнє — химерне дійство, в якому їхня роль скоріше пасивна, ніж активна. Все, що вони можуть зробити — це просто продовжувати існувати.

"Естрагон. Завжди щось таке вигадуюмо, від чого здається, нібито ми існуємо. " 3

Навіть їхнє існування уявне, несправжнє. Вони самі не вірять в своє існування. Проте будь-які думки про смерть відкидаються єдиним аргументом — "Ми чекаємо на Годо". Міфічний Годо — все що в них було , є і буде. В навколишньому світі постійно відбуваються якісь непевні, незрозумілі зміни, єдиною константою залишається лише необхідність чекати на Годо. Саме в цьому чеканні Естрагон і Владімір марнують свої дні з ранку до вечора, а кожного вечора вони усвідомлюють, що Годо не прийшов. До чого ж може привести таке безплідне чекання? Мені здається, що наслідки не такі плачевні, як можна було б очікувати. Діді і Гого — це яскраві особистості з притаманною їм палітрою людських почуттів і переживань. Але в цій палітрі переважають трагічні кольори. Трагізм їхнього становища виливається у приступи

сліпої жорстокості, під якою не відчувається зненависті. (Сцени з Поццо і Лакі)

Але не зважаючи на весь трагізм ця п'еса не позбавлена здорового почуття гумору. Час від часу її герої кидають репліки, що викликають мимовільну посмішку. На мій погляд, ці люди не вельми страждають від своєї відірваності від світу. Вони є поза світом, а можливо і понад світом. Щоб

не втратити своєї "самості" Естрагон і Владімір повинні створити свій власний світ і максимально обмежити втручання в нього інших.

На зміну мовному буянню Джеймса Джойса прийшла красномовна і виразна стриманість Семюеля Беккета, здатного без слів, через зовні комічні ситуації, висловити всю бездонність розпачу.⁴ Твори Семюеля Беккета справді досить лаконічні, в них небагато слів, але відчувається велика напруга.

1 Вадим Скуратівський. Французька драма в нашому столітті.//Французька п'еса 20 ст. Ст.13.К.,1993.

2 Всесвіт. 1997 №1.

3 Чекаючи на Году.// Французька п'еса 20 ст. Ст.13.К.,1993.

4 Всесвіт. 1997 №1.